

РЕШЕНИЕ

№ 452

гр. София, 27.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **55** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.2 във вр.с чл.70, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. С. О. Р., гражданин на А., ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УПВР-370/10.12.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което, на основание чл.70, ал.1, вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и 2 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят счита, че спрямо него са налице обстоятелствата, визирани в чл. 9, ал.1 от ЗУБ. Твърди, че изводът, че липсват основания за предоставяне на закрила е необосноват и в противоречие със закономото изискване за пълно и всестранно изследване на обстановката в страната на произход. Моли съда да отмени обжалваното решение на интервюиращ орган при ДАБ – МС и върне преписката на административния орган със законните последици от това.

Ответникът, интервюиращ орган при ДАБ - МС, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за

установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № РД09-ВР-1631 от 04.12.2020г. на отдел „Производство за международна закрила (ПМЗ)“ – кв. Военна рампа в Регистрационно-приемателен център (РПЦ) - С., към ДАБ - МС, А. С. О. Р., гражданин на А., роден на 20.08.1999г. в [населено място], А., етническа принадлежност – пащун, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на осн. чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Попълнен е и регистрационен лист към молбата.

С писмо рег. № УП-6553/11.12.2020 г. на ДАБ, началник отдел “ПМЗ - кв. Военна рампа” е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" писмено становище по постъпилата молба за международна закрила.

С покана рег. № УП-6553/04.12.2020г. А. С. О. Р. е поканен на интервю. С кандидата е проведено интервю, отразено в протокол УП-6553 от 04.12.2020г. В хода на производството жалбоподателят заявява, че е напуснал страната си на произход нелегално преди четири месеца. Минал транзит през П., И., Турция, където пребивавал около три месеца и транзит през Гърция. Навсякъде е пребивавал нелегално. Така е влязъл и в България. Бил в нещо като мазе за около 5 дни, след което сам се предал на полицията. Заявява, че не притежава разрешение за влизане или пребиваване в друга държава членка на ЕС. Не е арестуван в страната си на произход или в друга държава. Не е имал проблеми, свързани с етническата и религиозната си принадлежност, не е осъждан. Не членува в политическа партия или организация. Не е имал лични проблеми никога с никого. Напуснал държавата си на произход заради проблемите свързани с липсата на сигурност и финансови проблеми. Искал да стигне до Италия, но понеже останал тук в България решил да подаде молба за закрила.

С решение № УПВР-370/10.12.2020 г интервюиращ орган при ДАБ е отхвърлил като явно неоснователна молбата му за предоставяне на международна закрила, на основание чл.70, ал.1, вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Решението е връчено на адресата на 23.12.2020 г. и той е запознат със съдържанието му на език, разбираем за него. Жалбата срещу решението е подадена чрез ДАБ - МС на 29.12.2020г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, от активно легитимирана страна - адресат на решението, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът я намира за неоснователна.

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган – В. А.-П., на длъжност младши експерт в РПЦ – [населено място], който е определен със заповед № РД05-192/23.03.2016г. на председателя на ДАБ, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ, за интервюиращ орган.

Обжалваният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание, тъй като се мотивира с посочване на конкретни факти, въз основа на които се издава и съответни правни норми.

Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Не е налице и нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в

административното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсещия закрила.

Оспореното решение е издадено в ускорено производство по реда по реда на Глава VI, Раздел II. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, производството се образува с регистрирането на чужденеца по подадена от него молба за международна закрила. В случая чужденецът е регистриран на 04.12.2020 г., а оспореният акт е издаден на 10.12.2020 г. при спазване на срока по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ за произнасяне в ускорена процедура. В хода на производството пред решаващия орган при РПЦ - [населено място] при ДАБ с афганистанския гражданин е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюируания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Не се установява и нарушение на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, макар че по реда на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ - в ускорено производство, съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 10 изр.2 от ЗУБ, такова становище не се изисква.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че решението е издадено без да са изяснени фактите. От представените с административната преписка доказателства се установява, че жалбоподателят не е представил писмени доказателства. Освен това, той е имал възможност да представи доказателства до приключване на устните състезания в настоящето съдебно производство по оспорване на решението на интервюиращия орган на ДАБ.

Оспореното решение съдът намира и за съответно на материалния закон.

Условията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут, са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

Установено е, че страната на произход на жалбоподателя е А. и спрямо нея следва да се преценява личното положение на търсещия закрила с оглед критериите заложиени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Извършената преценка, че по отношение на конкретния търсещ закрила, не са налице предпоставките за даване на статут на бежанец, се явява правилна. Като част от административната преписка е представена справка относно Ислямска република А., изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ, с вх. № МД—595/02.11.2020г. В нея е отразена актуалната обществено-политическа обстановка в страната. Справката е изготвена в съответствие с Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвяне на информация за страните по произход (2012).

Видно от протокола от проведеното с оспорващия интервю по реда на чл. 63а от ЗУБ, същият не твърди спрямо него да са предприети никакви реални действия на

преследване нито от държавата, нито от страна на организация, на която държавата не може или не желае да противодейства.

Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени в мотивите на обжалваното решение. Жалбоподателят не твърди срещу него да са предприети реални действия на преследване. Като причина за напускане на страната си на произход жалбоподателят посочва финансови проблеми, заявява, че искал да отиде в Италия. Така изнесените в интервюто от чуждия гражданин факти правилно се интерпретират от органа, като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсеция закрила на основание на неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група е имало преследване, нито че е налице риск от бъдещо такова, поради което същият основателно се страхува от това. Жалбоподателят не твърди, не споменава нито един факт от бежанската история, който да е свързан с опасност или реално проявено насилие спрямо него поради причините, които се релевират в закона. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии, никога не е бил заплашван, насилван или изтезаван от страна на държавен орган или от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Следователно, правилни са и изводите за наличие на основание по чл.13, ал.1, т.2 от ЗУБ. Правилен и обоснован е изводът на ответника за липсата на каквито и да е конкретни данни за осъществено преследване спрямо търсеция закрила или опасността от такова по някоя от причините, установени в чл. 8 от ЗУБ при пребиваването му на територията на А..

При липса на данни за такова, логичният извод е, че оспорваният напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантните за настоящото производство. Съдът намира, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, посочените причини за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ. В конкретния случай обстоятелства, релевантни по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, не се установяват.

Правилни се явяват и изводите на ответника за наличие на основание по чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба молбата за закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на интервюиращия орган за неоснователност и на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като тази преценка е направена по отношение на страната му на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай афганистанският гражданин не навежда като причина за напускането на родната си страна, наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или

унизително отнасяне или наказание. Напротив, от бежанската история става ясно, че той нито е арестуван, нито е осъждан в държавата си по произход. Твърденията на жалбоподателя, че спрямо него са налице обстоятелствата визирани в чл.9, ал.1, т.2 от ЗУБ не се подкрепят от събраните доказателства, в това число и заявеното от него в хода на административното производство.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут, е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорвания.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за Ислямска република А. с вх. № МД—595/02.11.2020г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща

географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официален писмени документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техен източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в А. и специфичното положение на жалбоподателя. По делото липсват данни ситуацията в А. да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и животът, и здравето на всеки граждански намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на А., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на афганистанския гражданин по реда на чл. 9 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно: извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на интервюиращия орган. Изводите на интервюиращия орган, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и

законосъобразни.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че оспореното решение е законосъобразно - не страда от порок, налагащ отмяната му по смисъла на чл. 146 от АПК, а подадената против него жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. О. Р., гражданин на А., ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УПВР-370/10.12.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: